

Les fonts de Sant Roc d'Olot

Text > **MARIBEL TORRES**

Foto > **PEP TORRENT**

Plantejar-me parlar de les fonts de Sant Roc podria semblar una insensatesa. Autors com Miquel Utrillo, Joan Maragall, Concepció Carreras o Josep Berga les han descrit a les seves obres amb la mestria que els caracteritza. Si finalment m'he decidit a fer-ho és perquè jo vull parlar de les *meves* fonts de Sant Roc. O, més aviat, de les fonts de Sant Roc de la meva infantesa. No hi trobareu les ballades de sardanes que descriu Berga i Boix, ni les dones rentant la roba al riu de Maragall, ni les sabré descriure com Miquel Utrillo.

Aquelles que se li assemblen més són les que citava Josep Maria Capdevila a *Divertiments en mi menor*. I no per les rentadores, que mai n'hi vaig veure, ni pel tren

(ara al seu lloc hi ha la via verda, el *bicicarril*, que diem a Olot), sinó pels nens i la dona de cabells blancs que hi anaven a passar la tarda a l'estiu. Els nens érem els meus germans, el meu cosí i jo. La senyora gran, la nostra àvia, que ens cuidava com l'*acompanyanta* que mencionava Maragall.

Que l'àvia ens portés a passar aquelles tardes xafo-goses d'estiu a les fonts de Sant Roc era per a nosaltres festa major. I no perquè busquéssim la frescor que el passeig arbrat proporcionava i que tant agraiïa l'àvia. Era festa grossa perquè tan aviat com deixàvem enrere la capella de Sant Roc i baixàvem les escales que desemboquen a la primera terrassa ja arrencàvem a córrer. Ens faltava temps per saltar els escalons que ens portaven a

la placeta de davant la font principal, sota la mirada del sant Roc creat per Marià Oliveras en rajola vidriada pocs anys enrere, i saltar el mur que l'envolta per arribar a la llera del Fluvià. A dalt, asseguda al pedrís i amb la bossa del berenar sobre la taula de pedra, quedava la iaia a càrrec de la meva germana petita. Amb els peus dins de l'aigua, els nois aixecaven pedres per pescar crancs i jo els mirava de lluny, amb la resclosa i el molí de Sant Roc al fons. Preferia quan caminàvem pel bosc que voreja el Fluvià i imaginàvem que era la selva tropical d'una illa deshabitada. Tot i les ganes d'aventura que ens empenyien, mai vam arribar més enllà de la font de la Puda. Sabíem que l'àvia ja estaria inclinada mirant cap a l'aigua, amb la por als ulls. O aguantant la neta petita, que es

delia per baixar les escales que menen al riu. I corríem a beure a galet de la font abans de reposar el cul sobre la pedra volcànica per berenar.

Gairebé cinquanta anys després, encara no he trencat del tot la relació amb les fonts de Sant Roc. Ara hi entro des del passeig de Vista Alegre i m'hi endinso sota els plàtans de la terrassa més propera al riu, fins que arribo a la placeta. Deixo reposar la vista sobre aquest Fluvià en el qual ja no goso ficar els peus, ni buscar crancs. Com a molt, alguna vegada he caminat pel bosc de ribera, que ja no representa cap selva amazònica. I us he de dir que encara no he travessat a l'altra riba per la passera, tot i que ja no tinc l'àvia esperant-m'hi asseguda al pedrís.